

γιαννλαεύω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γιάννι* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. *-λαεύω*, περὶ τῆς ὅπ. βλ. Α. Α. Παπαδοπ., Λεξ. Ποντ. διαλ. καὶ *γιανγκασλαεύω*, *γιανγλαεύω* κτλ.

Κλίνω πρὸς τὰ πλάγια: Ἐγιανλάεψεν τὸ καράβ'

γιανναδάκι τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. *γιαννάδι* καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. *-άκι*.

Τὸ ἀποδημητικὸν πτηνὸν Ἐρίθακος ὁ ἐρυθρόλαιμος (*Eri-thacus rubecula*), τῆς οἰκογ. τῶν Κοσσυφιδῶν (*Turdidae*). Συνών. *γιαννάκι* 2.

γιαννακάκι τό, Σάμ. (Μαραθῶν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *Γιάννακας*, μεγεθ. τοῦ *Γιάννης*, καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. *-άκι*.

Ποικιλία σταφυλῶν με ἀσπροκόκκινες ρῶγες.

Γιάννακας ὁ, πολλαχ. Ἰάννακας Νάξ. (Ἀπύρανθ.) *Γιάν-νακας* Ἀμοργ. *Γιαννάκας* Λέσβ. Στερελλ. (Ἅγιος Κων-σταντ.) *Γιαννακᾶς* Εὐβ. (Κουρ.) *Γιαν-νακᾶς* Νίσυρ. Φολέγ.

Μεγεθ. τοῦ κυρ. ὄν. *Γιάννης* διὰ τῆς παραγωγῆς καταλ. *-ακας*. Οἱ ἐπὶ τῆς ληγούσης τονιζόμενοι τύποι κατὰ τὰ μεγεθ. εἰς *-ᾶς*.

1) Ὑψηλόσωμος, εὐσωμος ἄνθρωπος φέρων τὸ ὄν. *Γιάν-νης*, ἐπαινετικῶς ἢ σκωπτικῶς πολλαχ.: Φρ. *Λιάβ' κε τὸ Γιάννακα* (= ἀπώλεσε τὰς φρένας) Μακεδ. (Λακκοβ. Πάγγ.) Πβ. *Γιάννης* 1.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τύπ. *Γιάννακας* Ἀθῆν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπ. (Ξηροκ. Σπάρτ. Τρίπ.) *Γιαννάκας* Ἀθῆν. Λέσβ., ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τύπ. *Γιάννακας* Στερελλ. (Κολάκ.) Σῦρ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. *Γιάννακας* Ἀμοργ. Πελοπ. (Γαργαλ. Καρβελ. Ξεχώρ.)

2) Τὸ πτηνὸν Φοινίκουρος ὁ ὠχρόουρος (*Phoenicurus ochrurus gibraltariensis*), τῆς οἰκογ. τῶν Κοσσυφιδῶν (*Turdidae*) Νίσυρ. Φολέγ. Συνών. *γιαννάκης*, *γιαν-νάκος*, *καλαντζής*, *κοκκινόκόλης*, *μαυ-ρογιάννα*, *τσουκαλάκος*, *χαλκιάς*. 3) Τὸ πτηνὸν Ἐρίθακος ὁ ἐρυθρόλαιμος (*Eri-thacus rubecula*), τῆς οἰκογ. τῶν Κοσσυφιδῶν (*Turdidae*) Κύθηρ. Πελοπ. (Ἄρν. Ζελίν. Καμίν. Λεβέτσ. κ.ά.). Συνών. βλ. εἰς λ. *Γιαννάκι* 2.

Γιαννάκης ὁ, κοιν. *Γιαννάξ* ὁ βόρ. ιδιῶμ. *Γιαν-νάκης* Ἀμοργ. *Γιαννάτης* Ἀστυπ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κάρυστ. Κο-νίστρ. Κουρ. Κύμ. κ.ά.) Λέσβ. Μύκ. Κάσ. Ἰαννάτης Νάξ. (Ἀπύρανθ.) *Γιαννάτση* Τσακων. (Χαβουτσ.) *Γιαννακῆς* Κρήτ. Νίσυρ. Χίος *Γιαννατῆς* Στερελλ. (Δεσφ.) Σῦρ. Χίος.

Ἐκ τοῦ κυρ. ὄν. *Γιάννης* καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. *-άκης*, περὶ τῆς ὅπ. βλ. *-άκης*. Ἡ λ. καὶ εἰς ἔγγρ. τοῦ 1740 ἀπὸ Παξοῦς. Βλ. Γ. Πετροπ., Νοταρ. πράξ. Παξῶν, σ. 280.

1) Θωπευτικῶς, τὸ κύρ. ὄν. *Γιάννης* κοιν.: Παροιμ. Ὅχι *Γιάννης*, (ἀλλὰ) *Γιαννάκης* (ἐπὶ τῶν παριστάντων ὅμοια πράγματα ὡς διάφορα ἢ προσπαθούντων νὰ εὑρουν διαφορὰς ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπάρχουν) κοιν. *Τί Γιάννης, τί Γιαννάκης!* (συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) *Δὲν εἶναι Γιάννης παρὰ Γιαν-νάκης* (συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) κοιν. *Γιάννης πῆε-νε, Γιαν-νάτης γύρισε-νε* (ἐπὶ τῶν ἐπιστρεφόντων ἀπράκτων ἐξ ἀνα-τεθείσης ἐργασίας ἢ ἀμεταβλήτων ἐκ σπουδῶν ἢ ταξιδίου)

Μύκ. *Καλημέρα, βρὲ Γιαννάτσο*. — Ἄνου-κάτου, κ' τσιὰ 'ς τοῦ π'νάτσο' (συνών. *Γεῖά σου Γεῖάννη - Κοιν-κιά σπέρω*) Λέσβ.

Δὲ δὸν μέλει τὸ *Γιαννάκη*, | ἂν ἐχάθη τὸ *βαδάκι* (οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ) Πελοπ. (Λάστ.) Ἄσμ.

Γιαννάκη, τί τὰ φόρεσες τὰ γιορτινά σου ροῦχα, τὴν κόκκινη τὴ φέρμελη, τὸ πράσινο ταμπάρο; Πελοπ. (Δίβρ.)

Νὰ ζήσης, γέρο ἀδελικέ, τίνος εἶν' τ' ἀδελάκι;

— *Τσῆ ἐρημιᾶς, τσῆ σκοτεινιᾶς*, τοῦ γιοῦ μου τοῦ *Γιαννάκη* Κρήτ.

Ἄ *βαδρεντῆς*, *Γιαννάτση* μου, τσαὶ κἀνὴς τσαὶ παιδάτσι, θὰ πιάσης ψεῖρα 'ς τὸ γιακᾶ, κόνιδα 'ς τὸ μουστάτσι Ἰος

Κουν-νὶ κουν-νὶ τὸ διάλεε ὡς τὴμ-Μεγάλη βέφτη.

— *Γιὰ πές μου, βρὲ Γιαννάκη* μου, τί ἔκαμες τ' ἀλεύρι; (κουν-νὶ = σπυρὶ) Ἀμοργ.

Καὶ κεῖ βρῖσκει τὸ *Γιαννακῆ* σὲ τράπεζα στρωμένη Νίσυρ.

Οὔτε τὰ *λόχρυσά* μου θῶ οὔτε τὰ *καμοχένια*, μόνο σὰν ἔρτ' ὁ *Γιαννατῆς*, νὰ μὴ τὸν παρασφάξης (θῶ = θέλω· *καμοχένια* = τὰ ἐκ *καμοχᾶ*, εἰδους *δαμασκη-νοῦ* ὑφάσματος κατεσκευασμένα ἐνδύματα· *παρασφάξης* = *λυπήσης*, *στενοχωρήσης*) Χίος.

Μάννα μου, ἂν ἔρθῃ ὁ *Γιαννακῆς*, μὴ τ' ἀγοριομυλήσης Κρήτ. (Πεδιάδ.)

Ὁ *Γιαννακῆς* καὶ ὁ *Κωσταδῆς* εἶχαν ἀδελφοσύνη, ἀδελφοσύνη καὶ *φιλιὰ* κ' ἐτρώγανε κ' ἐπίνα (*φιλιὰ* = *φιλία*) Κρήτ. (Κριτσ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τύπ. *Γιαννάκης* Ἀθῆν. Πελοπ. (Ἀργ. Κόρινθ.) *Γιαννάξ* ὁ Θράκ. (Σουφλ.) Μακεδ. (Ἄνω Κώμ. Κάλιαν. Ροδολίβ.), ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τύπ. *Γιαννάκης* Νίσυρ. Πελοπ. (Βουρβουρ. Γαργαλ. Κοντογόν.) Νίσυρ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. *τοῦ Γιαννάκη* Μαθράκ. Πελοπ. (Μάν.) *τοῦ Γιαννάξ* Ἡπ. (Μέγα Περιστ.) Στερελλ. (Γαλαξ.) Τῆν. (Ἰστέρν.) *τοῦ Γιαννάκη* ἢ *Σφήνα* Πελοπ. (Κερπιν.), *τοῦ Γιαννάξ* ἢ *Βρύς* Θεσσ. (Πήλ.) *τοῦ Γιαννάξ* οὐ *Λάκκου* Ἡπ. (Μέγα Περιστ.), *τοῦ Γιαννάξ* ἢ *Μαγούλα* Θεσσ. (Καρ-ποχώρ.), *τοῦ Γιαννάξ* *τοῦ Μπουρούμ* Μακεδ. (Ἀρέθουσ.) *τοῦ Γιαννάξ* οἱ *Πλάκας* Θεσσ. (Πήλ.), *τοῦ Ζαννάτση* Ἀστυπ.

2) Ὁ νεοσύλλεκτος στρατιώτης σύνθη.: Ἡμῶνα *Γιαννάτση*ς ἀκόμα, οὔτε ὄπλο εἶχα πιάσει οὔτε εἶχα φυλάξει σκοπὸς Ἀστυπ. 3) Τὸ πτηνὸν Φοινίκουρος ὁ ὠχρόουρος (*Phoenicurus ochrurus gibraltariensis*), τῆς οἰκογ. τῶν Κοσσυφιδῶν (*Turdidae*) Νίσυρ. Σῦρ. Φολέγ.: *Τὴ μιὰ εἶναι Γιαννακῆς καὶ τὴν ἄλλη ἀσπρόκολος* (ἐπὶ διπροσώπων. Ἐκ τῆς λαϊκῆς δοξασίας ὅτι τὸ πτηνὸν τοῦτο ἀλλάζει τὸ πρὸς τὴν οὐρὰν πτέρωμά του κατὰ τὸ θέρος καὶ γίνεται «ἀσπρόκολος». Ἡ δο-ξασία αὕτη εἶναι ἐπιβιώσις ἀναλόγου ἀρχαίας. Βλ. Ἀριστοτ., Ζ. ἱστορ. 632^b 28). Συνών. βλ. εἰς λ. *Γιάννακας* 2.

4) Τὸ πτηνὸν Ἐρίθακος ὁ ἐρυθρόλαιμος (*Eri-thacus ru-becula*), τῆς οἰκογ. τῶν Κοσσυφιδῶν (*Turdidae*) Ἀνάφ. Ἰων. (Κρήν.) Κάμπ. (Ἐλυμπ.) Κρήτ. (Ρέθυμν. κ.ά.) Σίφν. Σύμ. Σῦρ. Χίος. Συνών. βλ. εἰς λ. *Γιαννάκι* 3.

5) Ὁ πλανήτης Ἀφροδίτη Στερελλ. (Δεσφ.) Συνών. *ἀστέ-ρας 1β*, *ἀστέρι 1γ*, *ἀστερινός 7*, *ἀστρίτσι 1γ*, *ἄστρο αὐγινός*, *ἄστρο τῆς αὐγῆς*, *ἄστρο τῆς ἡμέρας*, *ἀστροβλάκας*, *αὐγερινός 2*, *αὐγίτης*, *ἡμεράστρι 6* Ὑπὸ τὸν τύπ. *Ὁ Γιαν-νάξ* 'ς κ' ἢ *Μαργίτσα* πιθαν. ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Ὠ-ρίωνος Σάμ. (Μαυραντζ.): *Ὁ Γιαννάξ* 'ς *ζιβγαρίξ* μὴ τὰ

βόδια κ' ἡ Μαργίτσα, ἡ γ'ναῖκα τ', τ' πάει φαί. Συνών. ἀλετροπόδα, ἀλετροπόδι, βουάλετρα, καρὰ βᾶς, ποδαλέτρι, ποδάλετρα.

Γιαννάκι τό, κοιν. Γιαννάκ' βόρ. ιδιόμ. Γιαννάτσι Εὐβ. (Κονίστρ. Κουρ. Κύμ. Ὁξύλιθ. κ.ά.) Μεγίστ. κ.ά. Γιαν-νά-τσιρ Κῶς Σύμ. Γιαν-νάτσι Λειψ. Σύμ. Ἰαννάτσι Νάξ. (Ἀπό-ραυνθ.) Γιαννάγι Εὐβ. (Κουρ. Κληματ.)

Ἵποκορ. τοῦ κυρ. ὄν. *Γιάννης* διὰ τῆς καταλ. -άκι.

1) Θωπευτικῶς, ὁ Γιάννης κοιν. 2) Ὁ νεοσύλλεκτος στρα-τιώτης σύνθηθ.: Τὰ κουρέφανε σύρριζα τὰ Γιαννάκια χιτὲς 'ς τὸ Ροῦφ (εἰς τοὺς στρατῶνας τῆς συνοικίας Ροῦφ) Ἀθῆν. Συνών. *Γιαννάκης*. 3) Τὸ πτηνὸν Ἐρίθακος ὁ ἐρυθρόλαιμος (Erithacus rubecula), τῆς οἰκογ. τῶν Κοσσυφιδῶν (Turdidae) Ἀνάφ. Ἰων. (Κρήν.) Κάρπαθ. (Ἐλυμπ. κ.ά.) Κίμωλ. Κρήτ. (Ρέθυμν. κ.ά.) Ρόδ. Σίφν. Σύμ. Σύρ. Χάλκ. Χίος — Λεξ. Βλαστ. 426: Οἱ γερανοὶ φέρουν τὰ κο-τσύφια καὶ παίρνουν τὰ Γιαννάκια Ἀνάφ. Συνών. *Γιάν-νακας* 3, *Γιαννάκης* 4, *Γιαννακός* 2, *Γιαν-νακούδι*, *Γιαννακούρι*, *Γιαννακουράκι*, *Γιαννάκουρας*, *Γιαννακούρι*, *Γιαννᾶς*, *Γιάννης*, *Γιαννί*, *Γιαννούδι*, *καλογιάν-νης*, *καλογιάννι*, *καλογιάννος*, *κοκκι-νογκούσης*, *κοκκινολαίμης*, *κοκκινο-στήθης*, *κοκκινοστήθι*, *κομπογιάννης*, *μπαντουγιάννης*, *πύρουλας*, *ρούβελας*, *ρουβέλι*, *τσιμπογιάννης*, *τσιμπουρο-γιάννης*, *τσιπίρας*, *τσιπουργιάννης*, *τσιπουργιαννάκι*, *τσιπουργιάννι*. 4) Τὸ φυτὸν Ἀγχουσα ἡ φαρμακευτικὴ (Anchusa officinalis), τῆς οἰκογ. τῶν Τραχυφυλλιδῶν (Borraginaceae) Ἦπ. (Κό-νιτσ. κ.ά.) Μακεδ. (Βόιον Γήλοφ. Καστορ. Κοζ. Σίτ. Τρι-κοκκ.)-Νουμᾶς 105,4: Τὰ γιαννάκια τὰ μαζεῦ'ν τ' ἄ-Γιαννιοῦ (24 Ἰουνίου) Τρικοκκ. Κρέμασαν γιαννάκια 'ς τίς πόρτις Βόι-ον Μὶ τὰ ἀρμένια καὶ τὰ γιαννάκια κάπνιζαν τίς λεχῶνες, ἅμα ἀρμενίζονται (ἀρμένια = χαμομήλια, ἀρμενίζονται = πά-σχουν ἀπὸ ἐπιλόχειον πυρετὸν) Σίτ. 5) Εἶδος σόγγου, πι-θαν. τὸ φυτὸν Οὐρόσπερμον τὸ πικριοειδὲς (Urospermum picrioides), τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae) Κε-φαλῶν.

Γιαννάκος ὁ, πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.) Γιαννάκος βόρ. ιδιόμ. Γιάννακος Εὐβ. Γιάννακος Θράκ. (Σουφλ.) Γιαννακός Εὐβ. (Ἀκρ. Ψαχν. κ.ά.) Ἦπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θράκ. (Σηλύβρ. κ.ά.) Κάρπ. Κρήτ. (Ἀνατολ. Ἐννιά Χωρ. Ἡράκλ.) Κυκλ. Κύπρ. (Λουβαρ. κ.ά.) Μακεδ. (Νιγρίτ. Ροδολίβ. κ.ά.) Μῆλ. Ὁθων. Πόντ. (Οἶν.) Προπ. (Πάνορμ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Χίος (Βροντ. Μεστ. κ.ά.) Ψαρ. — D. Bikelas, Nom. Faune greque, Annuaire 12, 219 Th. Heldr., Faune 41 D'Arcy Thomson, Gloss. of birds² 306 — Λεξ. Βλαστ. 426 Γιαν-νακός Χίος (Πισπιλ.)

Ἐκ τοῦ κυρ. ὄν. *Γιάννης* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άκος. Ὁ τύπ. *Γιάννακος* κατὰ τὸ ἀρχικὸν Γιάννης. Ὁ τύπ. *Γιαννακός* καὶ εἰς ἑγγρ. τῶν ἐτῶν 1665 καὶ 1672 ἐκ Μυκ., βλ. Γ. Πετροπ., Νοταρ. πράξ. Μυκ., σ. 42, 853. Ὁ τύπ. *Γιαννάκος* καὶ εἰς ἑγγρ. τοῦ 1696 ἐκ Πα-ξῶν, βλ. Γ. Πετροπ., Νοταρ. πράξ. Παξ., σ. 130.

1) Θωπευτ. ἢ εἰρωνικῶς, ὁ *Γιάννης*, τὸ ὅπ. βλ., πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.): Ὡστόσο ἔφτασε ὁ γείτο-νάς του ὁ Γιαννάκος νὰ σκάφτη καὶ αὐτὸς τὸ κηποχώραφὸ του Κρήτ. (Ἡράκλ.) Ὁ Γιαν-νακός 'ἐθ-θα νηστέψη γιὰ νὰ με-

ταλάβῃ Χίος (Πισπιλ.) Ἐγὼ καὶ ὁ Γιαννακός δὲν ἔχομε καμ-νιὰ γενιὰ ἀπὸ τσι γονιοὶ μας (γενιὰ = συγγένεια Μῆλ. || Ἄσμ.)

Γυναῖκα, ποῦ 'νι τοῦ πιδί; ποῦ 'νι οὐ Γιαννακός μου; Μακεδ. (Ροδολίβ.)

Ὁ Γιάννακος ἀγνάντεψε τοὺς κάμπους καὶ ἀνεβαίνει μὲ δεκαπέντε φλάμπουρα, μὲ δεκοχτὼ παιγνίδια Εὐβ.

Καλῶς ἤρτεν ὁ Γιαννακός νὰ φά' νὰ πιῇ μετὰ μας Κύπρ.

Γιάννη, Γιάννη, Γιαννακό, | πῶφαγες τὸ ποντικὸ μὲ τὸ λάδι, μὲ τὸ ξίδι, | μὲ τὸ κόκκινο κρομμύδι (παιδικ. ἄσμ.) Προπ. (Πάνορμ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τύπ. *Γιαννάκος* Ἀθῆν. Πελοπν. (Ἀρν. Γαλατ. Γαργαλ. Ζελίν. Λάγ. Λεχαίν. Πετρίν.) Πόρ. Γιαννάκος Θράκ. (Σουφλ.), ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τύπ. *Γιαν-νακός* Λευκ. (Φτερν.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Στερελλ. (Ἀράχ.) Γιαν-νακός Χίος (Πισπιλ.) καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. Τοῦ Γιαννάκου ἡ Στρούγκα Πελοπν. (Γεράκ.) Τοῦ Γιαν-νάκου τὸ Μαντρί Εὐβ. (Πλατανιστ.) Τ' Γιαννακοῦ τοῦ Δ'βάρ' Θάσ. Τ' Γιαννακοῦ ἡ Βρούσ' Στερελλ. (Φθιώτ.) Ὡς τοὺς Γιαννακοὺς Κέρκ. (Συναρᾶδ.)

2) Τὸ πτηνὸν Φοινίκουρος ὁ ὠχρόουρος (Phoenicurus ochrurus), τῆς οἰκογ. τῶν Κοσσυφιδῶν (Turdidae) Κρήτ. (Ἐννιά Χωρ.) Κυκλ. Σύρ. Χίος (Βροντ. Μεστ. κ.ά.) Ψαρ. — Λεξ. Βλαστ. 426. Συνών. βλ. εἰς λ. *Γιάννακας* 2, 3) Τὸ πτηνὸν Ἐρίθακος ὁ ἐρυθρόλαιμος (Erithacus rubecula), τῆς οἰκογ. τῶν Κοσσυφιδῶν (Turdidae). Συνών. βλ. εἰς λ. *Γιαννάκι* 3.

γιαννακούδι τό, ἐνιαχ. γιαννακού Χίος (Φυτ.) γιαν-νακούιν Χίος (Φυτ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. *Γιαννάκι* καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ο ὑ-δι.

Τὸ πτηνὸν Λειμώνιος ὁ φαϊόλαιμος (Saxicola ruberta), τῆς οἰκογ. τῶν Κοσσυφιδῶν (Turdidae): Ἀπάνω 'ς τὸν ἀκίσσαρο ἐκά' da ἓνα γιαννακούιν (ἀκίσσαρος = κίσσαρος, τὸ φυτὸν κίσθος ἢ κίστος: ἐκά' da = ἐκάθητο). Ἡβαλα τὰ 'ξό-βεργα γαὶ ἤπιασα καμμιὰ δεκαριὰ γιαννακούδια. Κάτσε γαλά, γιὰτὶ 'ὰ ξεμερδίσω σε σὰ γιαννακούιν ('ὰ ξεμερδίσω σε = θὰ σὲ κομματιάσω).

γιαννακουράκι τό, ἐνιαχ. γιαννακουράτσι Πελοπν. (Λεῦκτρ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. *Γιαννακούρι* καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι.

Τὸ πτηνὸν *Γιαννακούρι*, τὸ ὅπ. βλ. Συνών. εἰς λ. *Γιαννάκι* 3.

γιαννάκουρας ὁ, Πελοπν. (Ἀναβρ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. *γιαννακούρι* κατὰ τύπ. μεγεθ.

Τὸ πτηνὸν *γιαννακούρι*, ὅταν εἶναι μεγαλύτερον τοῦ συνήθους.

γιαννακούρι τό, Πελοπν.

Ἐκ τοῦ οὖς. *Γιαννάκι* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ο ὑρι.

Τὸ πτηνὸν Ἐρίθακος ὁ ἐρυθρόλαιμος (Erithacus rubecula), τῆς οἰκογ. τῶν Κοσσυφιδῶν (Turdidae). Συνών. βλ. εἰς λ. *Γιαννάκι* 3.

Ἡ λ. καὶ ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τύπ. *Γιαν-νακούριν* Χίος (Πισπιλ.)

